

Höst från mitt fönster

Till vänster har jag ett balkongdörrsfönster. Genom det ser jag naturen. Långt avlägset några ledsna träd. De tycks ha nån form av depression. Löven har blivit missfärgat gula, och de tappar dem. Som tårar, eller som om träden behöver renoveras...

Till höger om balkongen närmast ett panoramafönster. Genom det ser jag bebyggelsen, här har människor slagit ner sina pålar för eoner sen, mitt i en skog. Genom folkvandringar trotsade dessa förfäder klimatet i Norden (vem vet varför?). De frös men högg ner för att odla och få skydd. Detta är huset tvärs över gatan, där kommunen huggit ner alla vackra träd. Och trots att det har sluttande tegeltak är det enastående fult. Färgen på funkisfasaden är närmast identisk med löven till vänster, nån sorts ljus senapsgul. Jag tycker synd om de som bor där. Trots att jag sällan går ut är jag rätt glad att jag bor i ett relativt vackert hus, för att vara från andra hälften av 1900-talet.

Jag ser aldrig nån rörelse, förutom när nån ska ut till sin bil... Men under sen december lyser plötsligt elektriska adventsstakar upp fönstren i det fula huset. Så fort julhelgen passerat försvinner de, vilket gör mig ledsen. Min står ensam kvar till mars.

Efter tusentals år av uppfinningar och strävan efter bekvämlighet har förfädernas ättlingar i det fula huset värme, elektricitet, rinnande vatten, kylskåp och frys. Mobil, micro- och makrougn. Spelkonsoller, skrivare, stereo, surround, subwoofer och "streamat". Sängar, soffor, stolar, spis och Sodastream... (samt den enastående vattenklosetten). Radio, teve, trådlöst wi-fi. Bluetooth, Blu-ray, Bose och Chromecast. Paddor, plattor, stationära och laptops... Det är mycket de har men (alltid) nåt som saknas...

Om de saknar lönearbete har de likväl mat i magen och kan

underhålla sig till döds genom femton olika medier. De kan titta på nyheter om *Jordens Undergång* när och hur de vill. Som underhållning kan de se på *Jordens Undergång* genom strömmad serie och film på en kombinerad data- och teveskärm som täcker en hel vägg (t o m den teve som inte handlar om *Jordens Undergång* gör det förtäckt som symptom, via den uppskruvade hysterin där varje sekund tycks uträknad som vore den den sista).

Jag har ett fönster till, i köket. Genom det ser jag sophuset. De "tanter" som hjälper mig i hemmet vågar inte gå ut med soporna på kvällen, av rädsla för att bli antastade. Allt detta blev den "strandvy" jag fick på äldre dar. Ändå är jag oerhört tacksam och privilegierad. Om somrarne lyser solen, än vänligt, än hotfullt hett in hela dagen. Det finns de som inte har nån utsikt alls, eller högst en jävla husvägg några meter bort. Det finns de som aldrig vågar släppa in nåt ljus, på grund av insyn. Det finns människor som inte har några fönster alls. Det finns de som inte har en bostad...

Jag kan titta i timtal på den fula smutssenapsgula fasaden, och känna mig tillfreds...

Text och foto: Pär Widmark

Soprummet